

Nieuwsbrief

Jaargang 26, nummer 2, zomer 2012

HvC



HVC NIEUWSBRIEF

De HVC Nieuwsbrief wordt uitgegeven door de Historische Vereniging
Capelle aan den IJssel en verschijnt vier maal per jaar.
Leden van de Historische Vereniging Capelle aan den IJssel
ontvangen de Nieuwsbrief gratis.

De contributie van de vereniging bedraagt € 15,00 per jaar;
Voor 65-plus leden en CJP-leden bedraagt de contributie € 9,00 per jaar.

Inhoud

1. Van de voorzitter	pag. 29
2. Speerpunten 2012	pag. 34
3. Cultuurhistorische Elementen	pag. 35
4. In Memoriam Teun Verkaik	pag. 37
5. Publicatie boek uitgesteld	pag. 38
6. Over Schoolmeesters	pag. 39
7. Gesproken Geschiedenis	pag. 44
8. Nieuw project werkgroep Educatie	pag. 49
9. Nieuwe Vuyk DVD.	pag. 50
10. Bibliotheek aan den IJssel	pag. 51
11. Wat ligt er op de planken van het depot	pag. 52
12. Reacties van Lezers	pag. 53
13. Nieuw Gebruik – Oud Capelle	pag. 53
14. Groenplan Beijerinckgemaal	pag. 54
15. Colofon	pag. 56

Bij de omslag:
*Gezicht op de IJssel ter hoogte van de aanlegsteiger
van het veer van De Vries.*

VAN DE VOORZITTER

Maart 2012 krijgt in de annalen van de HVC een speciaal plekje. De 25e Algemene Leden Vergadering (ALV) werd gehouden en er was de receptie ter viering van het 25-jarig bestaan.

De 25e ALV vond in een goede sfeer plaats; de gebruikelijke verenigingszaken werden besproken (en goedgekeurd) en het bestuur kreeg zijn 7e voorzitter sinds 1987.

De afsluitende lezing, gehouden door Wim van den Bremen en ondersteund door beelden van huisfotograaf Kees Grandia, behandelde de cultuurhistorische elementen van Capelle aan den IJssel. Zelfs met diverse autochtone Capellenaren, en zij die zich zo voelen, in de zaal bleek het niet altijd eenvoudig om deze elementen, waar we bij wijze van spreken dagelijks langskomen, te herkennen. Heel interessant. Op een andere plaats in de Nieuwsbrief een voorbeeld van zo'n cultuurhistorisch element.

De lokale pers besteedde ruim aandacht aan het echte hoogtepunt van maart: het 25-jarig bestaan van de HVC. Voor de direct betrokkenen natuurlijk aardig dat ze korte tijd een BLP-er (Bekend Lokaal Persoon) waren, maar belangrijker natuurlijk dat de HVC op een bijzonder positieve manier over het voetlicht werd gebracht. Een goede reclame voor onze vereniging!

De journalisten waren ook onder de indruk van de omvang van onze vereniging, ruim 500 leden. Dat waren wij, de organisatoren van de receptie in het Van Cappellenhuis, ook. Een lange, lange rij van leden en genodigden mochten wij aan de deur verwelkomen. Wij telden ruim 200 gasten. Dat het tot gevolg heeft gehad dat een aantal mensen niet veel heeft meegekregen van het officiële gedeelte van de receptie, spijt het bestuur zeer. We plaatsen enkele foto's bij dit stuk zodat ook zij kunnen zien wat er zich zoal afspeelde in de Van Cappellenzaal.

We reikten er de eerste exemplaren uit van de publicatie '25 jaar HVC' aan de leden van het allereerste uur, mevrouw Annie Karels - Van der Gaag en de heer Rook van Wijk. Jammer genoeg waren door verplichtingen elders de eerste voorzitter van de HVC, de heer Auke Klaver en de medeoprichter van de Vereniging tot Behoud van Oud-Capelle, de heer Arnoud Voet, niet in staat hun exemplaar in ontvangst te nemen.

Mocht u om de een of andere reden geen exemplaar van deze publicatie hebben gekregen, bel of mail ons!

We kijken terug op een zeer geslaagde viering van ons 25-jarig bestaan, waarbij vooral de ontmoetingen van oude bekenden - soms na jaren - hartverwarmend waren.

En nu, op basis van een solide en vitale vereniging, verder werken aan de doelstellingen van de vereniging.

Tijdens de ALV en de contacten met de pers heb ik gezegd, dat we ons als HVC in de afgelopen 25 jaar vooral en op uitstekende wijze hebben beziggehouden met het verzamelen van informatie en inventariseren van ons cultureel erfgoed.

Wanneer tijdens mijn voorzitterschap een eerste stap gezet kan worden naar het samenbrengen van al die informatie in toegankelijke 'hapklare brokken' zou dat een goede stap vooruit zijn. Ik heb een aantal speerpunten aan de ALV voorgelegd, die duidelijk maken wat mij (en de overige bestuursleden) voor ogen staat.

Dat betekent overigens niet dat we stoppen met het verzamelen van informatie. Integendeel, in het Historisch Archief van Capelle is nog ruim voldoende materiaal dat er op wacht om bestudeerd en ontsloten te worden. Nog voldoende werk aan de winkel dus en met zo'n groot aantal betrokken leden een genoegen om er flink tegen aan te gaan.

Jos Specht, voorzitter

ANNEKE VAN DEN BREMEN ONTVANGT CAPELS COMPLIMENT.

Scheidend voorzitter Anneke van den Bremen ontving tijdens de receptie ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de HVC uit handen van wethouder Jouke van Winden een Capels Compliment.

Een blijk van waardering vanuit de Gemeente voor haar inzet voor het behoud en bekend maken van cultureel erfgoed en voor haar rol als coördinator van de lokale invulling van Open Monumentendag.



DE VOORZITTERSHAMER WISSELT VAN EIGENAAR

Tijdens de Algemene Leden Vergadering van 28 maart 2012 trad Anneke van den Bremen na 6 jaar af als voorzitter van de HVC. Met algemene stemmen werd Jos Specht gekozen tot haar opvolger.

Op beide zaken kwam de nieuwe voorzitter terug tijdens zijn feestelijke toespraak in het Van Cappellenhuis.

Onder dankzegging voor het in hem door de leden gestelde vertrouwen, relateerde hij zijn unanieme verkiezing door te stellen “er waren ook geen tegenkandidaten”. Ook stelde hij voor, gezien de zeer grote opkomst op zaterdag 31 maart, om voortaan de Algemene Leden Vergadering op zaterdag te houden. “Klaarblijkelijk kunnen er veel meer mensen op zaterdag dan op woensdagavond”.

Anneke van den Bremen overhandigde Jos Specht de voorzittershamer met een verwijzing naar een interview in Het Kanaal waarin hem werd gevraagd of hij geen last zou kunnen hebben van een ex-voorzitter in het bestuur. “Daar ben ik zelf bij”, had de nieuwe voorzitter geantwoord.

Beiden kijken uit naar een voortzetting van de prima samenwerking.



EEN NIEUW MONUMENTENBOEK VOOR CAPELLE

Wethouder Jouke van Winden verraste de receptiegangers in het Van Cappellenhuis met de overhandiging van een cheque ter waarde van € 7000 aan de kersverse voorzitter van de HVC. Het bedrag is bedoeld als bijdrage van de Gemeente Capelle aan den IJssel in de productiekosten van een vernieuwd boek over Capelse monumenten. Een eerdere versie dateert van september 2005 en is inmiddels niet meer volledig.

Er zijn nieuwe monumenten bijgekomen en er zal van de gelegenheid gebruik worden gemaakt om ook cultuurhistorische objecten en cultuurlandschappen in de nieuwe uitgave op te nemen.

Wethouder Van Winden sprak over het inlossen van een eerdere belofte, gedaan tijdens een ontvangst ter gelegenheid van Open Monumentendag 2010, om mee te helpen met het upto date brengen van het Monumentenboek. De werkzaamheden voor de nieuwe uitgave, zoals het schrijven van teksten en het maken van aanvullend fotomateriaal zijn al in volle gang.

Over de precieze verschijningsdatum van het nieuwe Monumentenboek, dat ook via boekhandel en HVC zal worden gedistribueerd, kon uitgever AVW Vakpers nog geen uitsluitsel geven.



SPEERPUNTEN 2012-2013

Door het bestuur zijn ter gelegenheid van de Algemene Leden Vergadering voor het nieuwe verenigingsjaar de volgende speerpunten geformuleerd, die als leidraad zullen gelden voor (nieuw) te ontwikkelen activiteiten van de vereniging.

Feitelijk betekent het dat over de onderstaande speerpunten met bestaande werkgroepen zal worden overlegd over de realisering ervan en waar nodig zal worden geprobeerd een nieuwe werkgroep samen te stellen.

Trekt een van de onderwerpen u in het bijzonder aan, aarzel niet om ons daarvan via info@hvc-capelle.nl op de hoogte te stellen.

De voorzitter neemt contact met u op.

Het structureel organiseren van een thematische aanpak van historische onderwerpen met gebruikmaking van alle relevante werkgroepen

Het op een efficiënte manier toegankelijk maken voor belangstellenden van het beschikbare digitaal archief

Een begin maken met het ontsluiten van het voor de HVC interessante deel van het Historisch Archief van Capelle aan den IJssel

Het ontwikkelen en aanbieden van een nieuw project door de werkgroep Educatie

De organisatie van nieuwe exposities in het Historisch Museum (september 2012) en het Dief- en Duifhuisje (april 2013)

CULTUURHISTORISCHE ELEMENTEN IN CAPELLE AAN DEN IJSSEL

De gemeente Capelle aan den IJssel heeft in december 2010 opdracht gegeven aan Landschapsbeheer Zuid-Holland om een inventarisatie te maken van de cultuurhistorische elementen in deze gemeente. Deze organisatie kent Capelle natuurlijk niet goed en daarom werd aan de HVC gevraagd hen te ondersteunen.

Diverse HVC leden hebben daarvoor suggesties aangeleverd. En we zijn vele malen heel langzaam door de gemeente gereden om die elementen op te zoeken. Ten slotte hebben Hans Bolkestein en ik in discussies met de gemeentebambtenaren en de mensen van Landschapsbeheer Zuid-Holland de gevraagde inventarisatie afgeleverd. Dat is met foto's in een keurig rapport in 2011 aan wethouder Van Winden aangeboden.

De Middelwetering, naamgever van de wijk Middelwatering. Aangelegd als een ontwateringsloot van de eerste ontginningen van het veengebied na de bedijking rond 1100. Dus al zo'n 900 jaar oud! Foto: Kees Grandia



Bij de besprekingen bleek er een klein verschil in belangen te zijn tussen gemeente en de HVC. De gemeente was vooral geïnteresseerd in die elementen waarmee rekening moest worden gehouden bij de ruimtelijke planning. De HVC heeft een ruimere belangstelling. Niet alleen de plek, maar ook het verhaal erachter is voor ons van belang. Daarom hebben we in goede samenspraak met de wethouder een eigendomsrecht op de inventarisatie bedongen.

Uitgaande van dezelfde inventarisatie hebben we een eigen lijst gemaakt van objecten die voor de HVC van belang zijn. Omdat de maker van de foto's beeldrecht heeft hebben we Kees Grandia bereid gevonden om van alle elementen eigen foto's voor de HVC te maken. Deze lijst met de foto's is in de laatste ledenvergadering gepresenteerd en positief ontvangen. Daarmee is de inventarisatie van cultuurhistorische elementen een bruikbaar instrument geworden om de Capellenaren nog meer te kunnen vertellen over de geschiedenis van deze gemeente. Zo kan het als power point presentatie dienen op bijeenkomsten van geïnteresseerde inwoners.

Wim van den Bremen

OPROEP VAN DE REDACTIE

De redactie van de HVC Nieuwsbrief bereidt een artikel voor over de historie van de telefonie in Capelle aan den IJssel.

Beschikt u over foto materiaal als van oude telefooncentrales (waaraan u misschien gewerkt heeft), telefooncellen, oude telefoonnota's, met andere woorden alles wat te maken heeft met die goeie ouwe vaste telefonie laat het weten aan redactie@hvc-capelle.nl of bel (010) 284 79 09.

Wij halen het op, scannen het materiaal en bezorgen u het origineel weer in uitstekende staat terug.

IN MEMORIAM TEUN VERKAIK

Na een aantal moeizame jaren overleed Teun Verkaik op 82-jarige leeftijd op 2 april 2012. Hiermee verloor Capelle een markante figuur die vele jaren het beste van zichzelf aan de HVC, maar ook andere verenigingen en stichtingen, heeft gegeven.

Als medebewoner van de boerderij aan de 's-Gravenweg 325 regelde hij dat de HVC in de stal een kleine ruimte voor een depot kreeg toegewezen. Teun trad als dephouder toe tot het bestuur, waarvan hij tot voorjaar 2006 deel zou uitmaken. Allengs groeide onze verzameling en daarmee de behoefte aan meer ruimte. Teun dacht zeer creatief mee en timmerde met enige vrijwilligers op de zolder een gedeelte dat als werkplaats werd gebruikt.

Voortschrijdend inzicht in 'klimaatbeheersing' ten behoeve van onze verzameling leidde er toe dat moest worden nagedacht hoe op de krakkemikkige en tochtige zolder temperatuurschommelingen konden worden ingedamd en het ongedierte kon worden geweerd. Teun, stukadoor van professioneel maar een bouwvakker pur sang, kwam met een bouwtechnische oplossing waarvoor hij zelfs van Monumentenzorg een complimentje kreeg. Onder zijn leiding werd een groot gedeelte van de zolder min of meer geannexeerd, waarbinnen een binnenschil werd getimmerd waarvan het plafond met lange latten aan de hakenbalken werd opgehangen. Uiteraard werd het geheel geïsoleerd en van enige elektrische verwarming voorzien. Binnen de schil werden stellingen ge-



plaatst waar alle spullen, na te zijn beschreven en geadministreerd, werden neergelegd.

Was het voor de vrijwilligers ‘einde werk’, dan ging Teun alleen verder, ook al had hij ernstige klachten aan zijn pijnlijke benen waardoor hij soms wekenlang in het ziekenhuis lag. Kwam hij weer thuis dan pakte hij onvermoeibaar de draad weer op. Toen ‘zijn’ depot in 2006 wegens verkoop van de boerderij moest worden opgeheven ging dat Teun aan zijn hart en trad hij uit het bestuur.

Een jaar later vervuilden hij en zijn vrouw Aagje de boerderij voor een appartement. Hij was ‘een harde’, voor zichzelf, maar soms ook voor anderen. Dat leidde nogal eens tot conflicten, die hij niet uit de weg ging. Wat je zag was wat je kon verwachten: een grote sterke persoonlijkheid, maar ook een man met een klein hartje die graag iemand ten dienste was.

De HVC heeft veel aan Teun Verkaik te danken en gedenkt hem met respect.
Ger Mulder

PUBLICATIE VAN BOEK ‘ACHTER DE TOONBANK EN LANGS DE WEG’ UITGESTELD

De auteurs van het onder verantwoordelijkheid van de HVC uit te brengen boek ‘Achter de toonbank en langs de weg’ hebben het bestuur van de Historische Vereniging laten weten dat het werken aan het boek voor onbepaalde tijd is stilgelegd.

Het oorspronkelijk voor verschijning in november 2012 geplande boek over de middenstand van Capelle aan den IJssel in de eerste helft van de vorige eeuw was al een behoorlijk eind op streek toen het besluit tot (tijdelijke) stopzetting bekend werd.

Het spreekt vanzelf dat het bestuur van de HVC - gezien de enorme hoeveelheid werk die inmiddels al is verzet en het vele (beeld)materiaal dat op publicatie wacht - alle mogelijkheden onderzoekt om op termijn alsnog tot de uitgave van het boek over te gaan.

OVER SCHOOLMEESTERS

Capelle was eeuwenlang een klein dorp, met niet meer dan 1000 inwoners. Voor meer dan één school was geen plaats. Bijna alle Capellenaren waren lid van dezelfde kerk, dus dat was makkelijk. Kerk en “overheid”, dat wil zeggen het “ambacht”, konden samenwerken om dat schooltje te stichten en in stand te houden. De grens tussen beide was vóór de Franse tijd ook nauwelijks te trekken.

In de meeste dorpen waren er al in de Middeleeuwen zogenaamde parochie-schooltjes. Van Capelle weten we in elk geval dat er in de 17e eeuw een schooltje was, en wel op de plek van het huidige huis Kerklaan 9 (zie: “Er was eens ... een ambachtshuis annex schoolhuis tegenover de Dorpskerk”, in het winternummer 2011 van de HVC-Nieuwsbrief). In 1720 kreeg dit huis een apart aangebouwd schoollokaal, met daarnaast (nu Kerklaan 11 en 11A) een ambachtshuis. Pas in 1830 werd dit ambachtshuis verbouwd tot school, naast een flink gerenoveerd huis voor de schoolmeester. Dat dit huis zoveel groter was dan het schoolhuis geeft al aan dat de schoolmeester van het dorp belangrijk was. Maar wat weten we over de schoolmeesters?

Het zou de moeite waard zijn om dit eens uitgebreid te onderzoeken, maar hier en daar kwam ik al wat gegevens tegen die meer licht werpen op de onderwijs-geschiedenis van Capelle. Ze zijn betrekkelijk toevallig gevonden, maar ik meld ze hieronder vast, omdat ze gekoppeld kunnen worden aan een aantal vragen die het genoemde artikel opwerpt. Bovendien kan het een stimulans zijn voor verder onderzoek. Ze zijn in hoofdzaak afkomstig uit het historische archief van de gemeente Capelle aan den IJssel, dat sinds vele jaren beheerd wordt door het Gemeentearchief van Rotterdam (GAR)¹, waaronder het door HVC-vrijwilligers bewerkte deel van het Oud Notarieel Archief (ONA).

Een belangrijke baan

Al was er voor 1901 geen leerplicht, veel mensen vonden het wel nuttig dat de kinderen lezen zouden leren, vooral in de winter, als ze niet voor hulp op het land nodig waren. Bevordering van de kennis van godsdienst en Bijbel werd ook door de bestuurders van belang geacht en zij zorgden voor een voorziening. Toch had de schoolmeester, net als in andere dorpen in Zuid-Holland, er wel een of meer bijbaantjes bij nodig. In Capelle was hij tevens koster van de Dorpskerk en bode van het ambacht. Dat maakte hem tot een belangrijk man in het dorp, die iedereen kende en van alle markten thuis was. De schoolmeester hoorde ontegenzeggelijk tot de notabelen van het dorp. Vroeger was het dikwijls een lid van een van de bekende Capelse families, wier gezag oorspronkelijk gebaseerd was op hun grondbezit. De familie Van Cappellen was een van hen. Zij leverde een aantal generaties bekende schoolmeesters.

Schoolmeester van vader op zoon

Voor schoolmeesters waren geen speciale opleidingen. Dat droeg eraan bij, dat

het ambt vaak van vader op zoon overging. In Capelle waren het generaties lang leden van de familie Van Cappellen die deze functie bekleedden.

De stamvader van de familie Van Cappellen bezat aan het begin van de 16e eeuw een huis en land aan de 's-Gravenweg. Zijn kleinzoon verwierf het ambt van gerechtsbode en schepen. Diens zoon Wigger gebruikte voor het eerst de naam Van Cappellen^{II}. Hij was behalve schoolmeester ook enige tijd secretaris en substituut-schout. Hij was de voorvader van diverse schoolmeesters, maar ook van Anna Maria van Cappellen, de grondlegster van het Van Cappellen-huis.

Hoe zo'n schoolmeestersopvolging in zijn werk ging illustreert een briefwisseling uit het archief Hollands Midden^{III}. In een brief aan de burgemeesters van Gouda, de toenmalige ambachtsheren van Capelle, herinnert Pieter Wiggersz van Cappellen hen er aan dat zij in 1667, na het overlijden van zijn vader Wigger Pietersz van Cappellen, hem begunstigd hebben met het ambt van bode, schoolmeester en koster van Capelle. Hij is hen daar nog steeds dankbaar voor, maar nu hij 72 jaar is en al jarenlang "seer geincommodeert is geweest met be-nautheyd op de borst, soodat hem het voorsingen in de kerke seer begint te incommodeeren" en omdat hij een zoon van 26 jaar heeft genaamd Witte Pietersz van Cappellen "die hij van jongs aan tot het schoolhouden en voorsingen heeft gehouden" vraagt hij de burgemeesters ootmoedig om deze te begunstigen met het "Bode Schoolmeesters en Costersampt van Capelle op d'IJssel". De burgemeesters stemmen in met het verzoek en benoemen op 25 september 1716 Witte Pietersz van Cappellen.

Wie benoemt de schoolmeester?

Eerder, in 1639, was het kennelijk niet onomstreden wie de schoolmeester mocht benoemen. Wie heeft het voor het zeggen, de functionarissen van het ambacht of de Heer van Capelle?

De ambachtsbewaarders en schepenen van Capelle hadden Wigger Pietersz aangesteld als schoolmeester en koster, maar dit wordt hem nu verboden. Zij tekenen protest aan en worden gesteund door verklaringen van plaatsgenoten^{IV}.

Zo verklaren de 70-jarige Gerrit Pieters en zijn buurman, de 66-jarige Pieter Leenders Timmer, dat de schoolmeesters te Capelle van oudsher zijn aangesteld door de ambachtsbewaarders, schout en schepenen en het gerecht van Capelle^V. Op 22-2-1639 verklaren vier andere Capellenaren hetzelfde, en noemen als voorbeeld, dat Olivier Jans de Bock acht jaar eerder als schoolmeester en koster in Capelle is aangesteld door ambachtsbewaarders, schout en gerecht aldaar, met toestemming van de "gemene buyren" (de belastingbetalers) en zonder tussenkomst of protest van de ambachtsheer^{VI}.

We kunnen in elk geval concluderen dat er al in 1631 een schoolmeester is, nl. Olivier Jans de Bock.

Wie betaalt de schoolmeester?

Hier blijkt nog eens hoe nauw kerkelijke en wereldlijke overheid met elkaar

De Schoolmeester. 64

Maakt medecyn, Niet tot fenyn.



Door Letterkonst, soo hoog verheeven,
Is ons veel nut en heyl gegeeven,
Dat ons de Weg ten heemel toond:
Maar, om het Schuim van't Goud te scheidē
Is't misbruick deeser kunst te myde
Op dat de Wysheid ons bekroond.

De schoolmeester
(Uit: Johannes en Caspaeres Luiken:
het menselijk bedrijf, 1694)

verbonden waren. Maar dat verhindert niet dat zij onderling wel eens overhoop lagen. De dubbelfunctie maakte het ook niet makkelijk. Zo klaagden in 1718 de kerkmeesters van Capelle bij het ambachtsbestuur in Gouda, dat zij door noodzakelijke zware reparaties aan de kerk geld tekort kwamen om het traktement van koster en schoolmeester te kunnen blijven betalen. Zij stelden voor dat het ambacht dit weer zou doen, òf, als alternatief, dat de kerk de beschikking zou krijgen over de inkomsten (jaarlijks 72 gulden en 11 gulden 4 stuivers) van de haardstedenbelasting die het ambacht voor het traktement placht te innen. De burgemeesters kiezen voor deze laatste optie, en de kerk kan nu de schoolmeester/koster blijven betalen^{vii}. Pas in de Franse tijd wordt er werk gemaakt van de scheiding tussen kerk en staat.

In de HVC-Nieuwsbrief 2009, nr. 2, schreef ik al eens over de Capelse schoolmeester in de Franse tijd (te vinden op de HVC-website). Het ambacht betaalde de schoolmeester in 1799 100 gulden per jaar. Leerlingen betaalden per week dat zij er waren zoveel stuivers als zij vakken wensten te leren: lezen, schrijven en rekenen. De schoolmeester had vrij wonen in het schoolhuis, maar moest twee kamers vrijhouden voor vergaderingen van het ambachtsbestuur (municipaliteit, heette dat toen). De kerk betaalde 110 gulden per jaar voor de taak als koster. Verder waren er vergoedingen voor diverse werkzaamheden.

Hoeveel leerlingen waren er?

Gegevens over het aantal leerlingen zijn er van enkele jaren later, in 1830^{viii}.

*Interieur van een meisjesschooltje uit ca. 1770
(Uit: J.H. Meijssen: Lager Onderwijs in de spiegel der geschiedenis, 1974)*



Dat was het jaar dat er door verbouwing van het ambachtshuis een apart schoolgebouw aan de Kerklaan kwam.

De school had toen in totaal 78 leerlingen, precies evenveel meisjes als jongens! Gemiddeld waren zij ingeschreven voor 15 weken per jaar, voornamelijk in de winter. Men kon zich inschrijven voor vier soorten programma's of afdelingen: de 1e voor lezen, schrijven en rekenen (6 jongens, 1 meisje), de 2e voor lezen en schrijven (9 jongens, 7 meisjes), de 3e voor spellen en lezen (24 jongens, 27 meisjes), en de 4e (1 jongen, 4 meisjes) van wie het schoolgeld voor de helft door de gemeente werd betaald; wat hun pakket inhield staat er niet bij. Misschien kregen zij een of meer extra vakken. Voor het schoolgeld worden alleen de bedragen genoemd die voor rekening van de gemeente kwamen, het meeste voor de 1e afd., het laagste voor de 4e, maar dat bedroeg dan ook maar de helft van de bijdrage. Het totaalbedrag voor de gemeente was f 162,895. Er waren ongetwijfeld ook eigen bijdragen, maar daar bericht dit rapport niet over. Over de leerlingenaantallen is er sinds de 19e eeuw meer bekend.

Er valt nog veel te onderzoeken en te vinden in ons cultureel erfgoed!

Suus Boef - van der Meulen.

- i Gelukkig sinds kort door de gemeenteraad aangemerkt als Cultureel Erfgoed. Zie Nieuwsbrief voorjaar 2012, nr.1.
- ii Zie o.a. Nelleke Manneke: "De geschiedenis van de Van Cappellenstichting", 2004.
- iii Archief Hollands Midden, Oud Archief Gouda, Boeck van Cappelle op d'IJssel, inv.nr. 4115.
- iv GAR toegang 9, ONA Capelle 380, akte 205, 30-1-1639.
- v Id., ONA Capelle 390, akte 200, 22-2-1639.
- vi Id., ONA Capelle 390, akte 204, 22-2-1639.
- vii GAR toegang 157, nr. 296.
- viii GAR toegang 9, nr. 1401.

GESPROKEN GESCHIEDENIS



LEEN VAN WINGERDEN, SCHOOLMEESTER EN (WIELER)SPORTFANAAT

Leen van Wingerden is geboren in 1939 in Rotterdam- Charlois. Zijn vader: J.L.van Wingerden (1907-1986); zijn moeder J.A.M.Fruytier (1907-2000).

Leen groeide op in de stad, later speelde hij vaak bij de Waalhaven, waar een duikboot basis en een vliegveld was geweest in de oorlog. In hun huis hadden Franse piloten gewoond, die bij het uitbreken van de oorlog naar hun land waren teruggekeerd.

Eens gebeurde er iets vreemds.

“Bij het voetballen vond ik een zilveren herenhorloge. Toen ik het schoonmaakte, zag ik dat er een naam in stond gegraveerd. Mijn naam! Leen van Wingerden! Dat was een heel rare gewaarwording. Ook mijn ouders waren onder de indruk. Later hebben ze de eigenaar op weten te sporen, hoe, dat weet ik niet meer. Hij bleek in Zeeland te wonen en was geen familie van ons. Zulke dingen zijn later in mijn leven nog vaker gebeurd”.

Leen bezocht de Montessori Kleuterschool, de Lagere School, de MULO en daarna de Kweekschool. Eigenlijk wilde hij liever gaan varen, maar zijn vader, die in de haven werkte, heeft hem dat sterk afgeraden.

Hij behaalde zijn hoofdakte en ging in 1959 aan het werk op een lagere school in het oude Noorden. In de avonduren studeerde hij voor de aktes Frans en Engels. Zijn hoofdakte gaf hem ook de bevoegdheid om geschiedenis en Nederlands bij het vervolgonderwijs te doceren, dus hij had veel mogelijkheden!

Door zijn studie had hij uitstel van de dienstplicht gekregen, maar toen de Nieuw Guinea kwestie in beeld kwam werd hij opgeroepen.

In 1961 trouwde hij met Adriana Johanna Brinkhuijsen en in 1962 moest hij in dienst! De periode in dienst, in Ermelo, heeft niet zo lang geduurd. Wel heeft hij een opleiding tot officier gekregen, maar na een jaar zwaaide hij af. Ontslagen ‘zonder schuld’. Te weinig organisatietalent!

Hij had zijn vrouw op de Kweekschool leren kennen, ze woonde met haar ouders sinds 1959 aan de Rembrandtsingel in Capelle aan den IJssel en omdat het nog steeds volop woningnood was trokken ze bij haar ouders in.

Mijn vrouw werkte in die tijd eerst in Rotterdam, maar later kwam ze ook bij de Slotschool lesgeven. Ze wilde eigenlijk liever verder met tekenen en handarbeid, maar er was een groot tekort aan onderwijzend personeel. Toen ik in

dienst was, heeft ze zelfs een jaar gratis gewerkt, want haar salaris werd van mijn soldij afgetrokken!

In 1963 ging hij werken bij Meester Cupedo, op de Slotschool. Daar had hij het goed naar zijn zin, bij het onderwijs voelde hij zich als een vis in het water. Doordat er te weinig personeel was, had hij op een gegeven moment twee klassen tegelijk! De lokalen lagen tegenover elkaar, dus lieten ze de deuren open. De ene klas had 52 leerlingen, de ander 40. In de eerste klas waren twee bijdehante meiden van een jaar of twaalf, Beppie Bonte en Ria Brussee, dat waren de hulpjuffen en het ging nog goed ook!

Er was ons een eigen woning beloofd, maar ondanks al ons vragen kwam die niet!

Toen maakte ik kennis met het hoofd van een school in Krimpen. Die zei: Kom bij mij werken, ik heb een baan voor je en ook een huis! Die week stond er in de IJssel en Lekstreek, Leen van Wingerden gaat naar Krimpen!

Toen ik dat vertelde bij mijnheer Cupedo en ook bij de voetbalclub hebben die de hoofden bij elkaar gestoken en burgemeester van Dijk geraadpleegd.

Je gelooft het niet, nog datzelfde weekend hadden we een huis, Roerdomplaan 11 kwam beschikbaar!

Burgemeester van Dijk heeft er ook voor gezorgd, dat er een voetbalveldje kwam naast de school. Hij toverde ergens 4000 gulden vandaan, de Heidemaatschappij kwam het aanleggen en we hadden een eigen voetbalveld!

Sport had zijn onverdeelde aandacht, vooral voetballen.

” Ik heb altijd gevoetbald. Eerst gewoon met de jongens op straat, later op school, op het schoolplein. Met de jongens van het oude Noorden zijn we kampioen geworden.

In Charlois was ik lid van CVV, en in 1959 werd ik lid van VV Capelle, die zat toen nog aan de De Ruyterstraat. Na mijn militaire dienst werd ik daar jeugdtrainer, dat was een fijne tijd, we wonnen kampioenschappen. Ik was altijd met de jeugd in de weer, op pad om bij een andere club te spelen, voor dag en dauw uit mijn bed, druk, maar heel dankbaar werk!

In 1964 heb ik samen met Jan Kaptein en wethouder Heuvelman het nieuwe terrein geopend. Mijn aspirantenelftal was toen net kampioen van de IJssel en Lekstreek.



In 1968 had je het gedoe met de Mammoetwet. Ik ben in dat jaar bij de De Glopper MAVO gaan werken, vlak naast de Slotchool. Later kwam daar de Sociale Dienst en de school verhuisde naar de Alkenlaan en hoort nu bij Scholengemeenschap "Het IJsselcollege." Ik gaf er Frans en Geschiedenis en na vier jaar ook Engels. Geschiedenis is een echte hobby van mij, het is fijn om al die verhalen te vertellen. Het is eens gebeurd dat ik, met een ouwe schoolplaat erbij, de geschiedenis van de Noormannen vertelde. In de pauze was er daarna groot lawaai op het schoolplein, ze waren het verhaal aan het naspelen en in gevecht geraakt! We maakten ook grote projecten, eens hebben we een Egyptische tempel nagebouwd en een grafkelder. Door het hele gebouw hingen grote tekeningen, het heeft nog in de krant gestaan. Ik ging met de leerlingen naar musea en naar Limburg om fossielen te zoeken. Ook met de examenklassen naar Parijs en naar Londen. Ik heb een fijne tijd gehad bij het onderwijs. In die tijd was het nog: alle tijd voor de leerlingen en zo kort mogelijk vergaderen!

Daarnaast had ik de sport, en ik was lid van het Oranje Comité, daarvoor moest ook van alles georganiseerd worden. Bijvoorbeeld bij de Bevrijdingsfeesten in 1965. Toen werden er broodjes van bakker Roos gedropt op het Slotplein! Tenminste, dat was de bedoeling. We hadden speldjes in die broodjes gedaan, want je had toen de speldjes rage en er een parachute aan bevestigd. Een kennis van mij had een helikopter en die zou ze op het Slotplein droppen. Maar de wind stond de andere kant op, en alles belandde in de Merelhoven, waar een run op de broodjes ontstond! Er was een vreugdevuur op het eilandje waar het kasteel heeft gestaan. En er was een halve marathon georganiseerd, VV Capelle hielp ook mee met de organisatie.

In de winter waren er schaatswedstrijden, eerst op de slotgrachten en later op de oude ijsbaan bij de Silkeborg. Daar hebben we op een Koninginnedag, ik weet niet meer in welk jaar, ook wel eens stockcar races gehad. Daar waren de EHBO, de Brandweer en de Politie bij betrokken. En op de oude ijsbaan hadden we kanowedstrijden in de zomer.

In 1972 zijn we verhuisd naar de Wiekslag, we hadden inmiddels twee kinderen. De derde is aan de Wiekslag geboren. We hebben twee dochters en een zoon. Daar was een klein trapveldje waar de jeugd kon voetballen. Daar heb ik ook wedstrijdjes georganiseerd. Maar toen kwamen de plannen voor d'Amandelhof, natuurlijk precies op ons voetballandje. Buurtbewoners protesteerden tegen de bouw, het zou zoveel zon wegnemen. Op zo'n vergadering, waar ook de architect aanwezig was, vroeg ik aan hem of ik iets mocht verplaatsen aan de maquette. Dat vond hij goed en hij keek wat ik deed. Ik zette toen het hele gebouw in een iets andere richting, zo zouden we nog een beetje van het winterzonnetje in onze huizen krijgen. Ja, dat kan, zei de architect!

En we kregen een mooi voetbalveldje achter het bejaardentehuis. Later is dat een hertenkamp geworden.

In 1972 was ik betrokken bij de oprichting van een filiaal van avondschool Mercurius, gevestigd in de De Glopperschool en ik ging er ook les geven, Frans en Geschiedenis. Aanvankelijk had Frits Bouma de leiding. Die heb ik later van hem overgenomen, tot 1986.

In 1973 wandelde ik met mijn vrouw langs de nieuwbouw aan het Rogaland. De sfeer van die buurt beviel ons zo goed, dat we er dit huis kochten, waar we nu nog wonen.

Tussen de bomen door zie je de schittering van het water van de oude ijsbaan.

In 1979 bestond de De Glopperschool 25 jaar. Toen hadden we zes dagen feest! Dat was een drukke tijd. We moesten ergens geld lospeuteren voor de prijzen van de Bingo. Er waren restaurants in de school. We hadden niets tegen de leerlingen gezegd, het leek een gewone schooldag. Toen ze binnen waren moesten ze hun tassen inleveren en we begonnen met een groots opgezette vossenjacht, de leerkrachten liepen verkleed door Capelle en die moesten ze opsporen.

Op het schoolplein was een motortrail. De kampioen van Nederland was uitgenodigd. Er waren brommers en motoren, een geweldig feest!! Werk zat, dus.” Dat Leen van Wingerden uit de dienst is ontslagen, omdat hij geen talent voor organiseren had, daarvan heeft hij in de loop van zijn leven het tegendeel afdoende bewezen!

In 1991 kwam het boek Capelle aan den IJssel, De Geschiedenis uit. Daarin heeft hij het hoofdstuk over het onderwijs geschreven.

In de vakanties ging de familie op reis, heel vaak naar Frankrijk want die taal spreekt de heer van Wingerden vloeiend. Ze gingen naar de Provence en naar de Savoie. Ook naar de wintersport gingen ze graag. En daar, in 1991, sloeg het noodlot toe! Er raakte een ski los en Leen van Wingerden viel 70 meter diep in een ravijn, en brak zijn rug. Ook verbrijzelde hij een schouder! Vier jaar moest hij revalideren. Dankzij zijn sportieve leven is dat aardig gelukt. Maar helemaal goed is het nooit meer gekomen, hij zwemt nog steeds met de minder vaders om zijn conditie op peil te houden. En hij kon niet meer terug naar het onderwijs.

En zit hij sindsdien werkeloos thuis?

Wel nee, hij is weer jeugdtrainer geweest bij VV Capelle, nu omdat zijn kleinzoon daar speelde. Van 2000 tot 2009.

Hij heeft ook altijd getennist en helpt nu bij de organisatie van het Herfsttoernooi, dat Karel van Delft Memorial heet.

En dan nog het wielrennen. Dat is altijd zijn grootste passie geweest. Vooral de Tour de France, daar weet hij alles van. Alle soorten documentatie en dikke fotoboeken, die kan je bij hem vinden. Op één ervan staan op de eerste pagina allemaal handtekeningen van renners. Bien etonné de se trouver ensemble, staat erbij. Hij gaat er ook altijd kijken, in Frankrijk.

Dus toen in 2010 de start in Nederland was, en zelfs in Rotterdam, was dat zijn kans, LE GRAND DEPART, dat kon hij toch niet missen?

Dus ging hij die dag al vroeg op pad, naar het Luxortheater, want daar gebeurde het! Een officieel document had hij niet, maar met een paar anderen liep hij er gewoon naar binnen. En toen begon een onvergetelijke dag. Zijn dochter heeft er een prachtig fotoboek van gemaakt. Daarin zie je Leen van Wingerden op de foto met al die beroemde kerels, lachend en pratend. Hij ontving gasten, tolkte waar dat nodig was, wees mensen de weg, deed alles wat zich maar aandiende. Jules Deelder vereerde hem met een gedichtje van zijn hand.

Van burgemeester Aboutaleb kreeg hij later een bedankbrief.

Er is ook een documentaire van gemaakt, TOEN ZIJ VAN ROTTERDAM VERTROKKEN. Daarin kun je Leen aan het werk zien.

Er stond een stuk in het Algemeen Dagblad, en de Telegraaf schreef zelfs: Zonder Leen geen Tour!!

Leen van Wingerden heeft ook voor de jeugd in Capelle wel wielervedstrijden georganiseerd, hij heeft veel voldoening gehad van zijn werk op school en alle andere activiteiten, maar deze belevenis, dat was echt de slagroom op de taart!!!

Opgetekend door Wil van Kooij-Seinstra

*Opening van het nieuwe terrein van VV Capelle. Leen van Wingerden links naast het spandoek met de keurige tekst : Hup Capelle, geeft (!) ze de vellen.
(foto: Fotobureau C.M. Tholens, Rotterdam)*



WERKGROEP EDUCATIE KOMT MET NIEUW PROJECT OVER HET SLOT(PARK)

Onder de titel ‘Mijn over-, over opa is een dief’ is een fantasieverhaal gemaakt dat vooral kinderen van de groepen 3, 4 en 5 van de basisschool zal aanspreken. Het verhaal speelt zich af in het slot en natuurlijk speelt ook het diefhuisje een rol. Prachtige, door Ans de Koning gemaakte, tekeningen geven een beeld van hoe het slot van Capelle er uit had kunnen zien. Het is de bedoeling om op Open Monumentendag voor de eerste keer een groep schoolkinderen uit te nodigen.

Vooruitlopend op de officiële start van dit nieuwe project, bezochten 5 groepen van de Capelse Montessorischool het Dief- en Duifhuisje en het slotpark om de bedenkers van het nieuwe project een idee te geven hoe de kinderen reageren op de omgeving waarin het verhaal zich afspeelt..

Dat bleek heel positief te zijn, getuige de reactie van één van de begeleiders: “De afgelopen dagen op school zijn veel ouders en leerkrachten naar me toegekomen omdat de kinderen het uitstapje naar het Diefhuisje zo ontzettend leuk hebben gevonden. De kinderen zijn met heel enthousiaste verhalen thuisgekomen en veel ouders kennen het Diefhuisje niet (of zijn er nooit binnen geweest) en ook het parkje is bij velen onbekend. Veel kinderen willen op een zaterdag terug met hun ouders en één meisje is zelfs dezelfde middag teruggeweest met haar vader en moeder om alles te vertellen en te laten zien. De spannende verhalen en ook de link met de Slotlaan en het Slotplein was een eyeopener voor velen. De meegelopen leerkrachten hadden het ook enorm leuk gevonden en terug in de klas hebben de vijf groepen nog nagepraat over het bezoek. In één groep hebben ze bijvoorbeeld een filmpje over duiven bekeken, in een andere de foto van het slot in het groot bekeken.”

Leuke reacties, die een stimulans zijn om het project verder uit te werken en af te ronden zodat het vanaf september aan de basisscholen in Capelle kan worden aangeboden.

(Naast de reactie kwamen ook de foto's bij dit artikel van Wanda Waanders).



BIBLIOTHEEK AAN DEN IJSSEL VRAAGT UW MEDEWERKING AAN EEN ENQUETE

Bibliotheek aan den IJssel ontwikkelt samen met het gemeentelijk archief van Capelle aan den IJssel en de Historische Vereniging een historische ontmoetingsplaats in de Capelse centrumvestiging van de bibliotheek.

Het wordt een plek waarbij de ontmoeting met de Capelse burgers centraal staat. Die ontmoeting vindt plaats rond de persoonlijke wortels van de Capellenaren, de historische - en literaire woonomgeving.

Vanuit het besef dat de geschiedenis altijd een rol speelt in het heden willen de drie partijen traditionele geschiedenisbronnen aanvullen met verhalen van Capellenaren.

Bibliotheek aan den IJssel is er voor de inwoners van Capelle aan den IJssel en wil graag uw mening horen en vraagt u daarom een enquête in te vullen.

Op onderstaande link kunt u de enquête invullen:

http://www.bibliotheekaandenijsel.nl/index.php?id=1326&pi=388&news_item_id=336

Ook kunt u naar de website van de HVC (www.hvc-capelle.nl)

waar u de link kunt aanklikken of ga naar de website van de Bibliotheek (www.bibliotheekaandenijsel.nl) :

Ontmoeten - Actueel - Draag bij aan een historische plek in de bibliotheek.

Namens de bibliotheek hartelijk dank voor uw medewerking

WAT LIGT ER OP DE PLANKEN VAN HET DEPOT?

Bij het programma ‘Tussen Kunst en Kitsch’ zou dit kaststel hoog scoren bij de afdeling Kitsch.

Het is van Engels porselein of aardewerk, rijkelijk gedecoreerd en grillig. Op een grofkorrelig ruw oppervlak zijn bloemknoppen en bladeren in reliëf aangebracht, de geel-rose rozen hebben afzonderlijk gevormde bloemblaadjes van porselein. Zowel vazen als middenstuk hebben een geschulpte rand - roze van binnen en groenachtig van buiten. Mooi of niet mooi dat is een kwestie van smaak en eens viel dit bij iemand in de smaak en stond het te pronken op de kast of de schoorsteenmantel.

Een 2- of 3-delig kaststel van Delfts blauw, Chinees of Japans porselein, aardewerk etc. stond vroeger bovenop een hoge pronkkast, b.v. servies- of buffetkast.

Een 2-delig stel bestond uit hoge vazen van ca. 23-30 cm, met of zonder oren, met of zonder deksel. Een 3-delig stel bestond uit twee vazen en een middenstuk. Dit kon een vaas met ander motief of andere vorm zijn, een pot (met deksel) of een langwerpige kom/ terrine.

Op internet worden tal van kastvazen aangeboden door antiek- en brocantezaken, als veilingobjecten en door particulieren al vanaf € 20,00 maar b.v. ook een 18e eeuwse Delfts blauwe set voor € 975,00 of een Chinees stel van porselein of albast voor ca. € 80,00.



Aartje Bernhart



REACTIES VAN LEZERS



Op de vraag van Teun Blom in de HVC Nieuwsbrief over het jaar van overlijden van zijn naamgenoot kwam een reactie van de heer Oudenaarde.

Spijtig genoeg kon hij geen uitsluitsel geven over het feit wanneer de jonge Blom was overleden, maar uit zijn (ruime) ervaring kon hij wel zeggen, dat de omschrijving van het ongeluk foutief was.

Het is ten ene male uitgesloten, aldus Oudenaarde, dat bij een tewaterlating een schip met de boeg de kade of de dijk raakt. Een tewaterlating gebeurt altijd met de boeg naar voren; het schip glijdt achterwaarts het water in. Dat de ankers het hadden begeven leek hem ook onwaarschijnlijk. Deze liggen geborgd.

Een meer waarschijnlijke oorzaak van het ongeluk destijds is dat de boeg bij het raken van het water aan het eind van de helling een dusdanig 'gat' in het water had geslagen (soms kwam het voor dat je de bodem van de rivier zag) dat de terugkerende golf over de dijk is geslagen.

We zijn dus nog steeds in afwachting van een antwoord op de vraag van Teun Blom uit Slikkerveen....

NOG ENKELE WEKEN 'NIEUW GEBRUIK - OUD CAPELLE IN HISTORISCH MUSEUM

Wanneer u nog geen gelegenheid heeft gehad om deze tentoonstelling in het Historisch Museum aan de Bermweg 13 te bezoeken, raden wij u aan om dat één van de komende zaterdagen te gaan doen.

Onder de titel Nieuw Gebruik - Oud Capelle toont de Historische Vereniging in het Historisch Museum de geschiedenis van een 20-tal gebouwen en terreinen in de gemeente Capelle aan den IJssel, die hun oorspronkelijke bestemming verloren, maar een geheel nieuwe, eigentijdse invulling hebben gekregen.

Begin augustus zal deze tentoonstelling worden gesloten om plaats te maken voor een nieuwe expositie.

Er zijn dus nog maar een aantal weken te gaan om deze zeer fraai uitgevoerde en verrassende expositie te bezoeken.

De HVC gastvrouwen en -heren staan klaar om u te ontvangen, elke zaterdag van 13.00 tot 16.00 uur.

GROENPLAN BEIJERINCKGEMAAL

Een beetje museum heeft ook een buitenmuseum. Dat moeten de bestuurders hebben gedacht toen ze besloten om na de restauratie van het gebouw, ook de tuin aan te pakken.

Tuinarchitect Irja Verweijen- Steenaart heeft een tuinplan ontworpen voor eigenaar, de Stichting Beijerinckgemaal. In dat ontwerp is uitgegaan van educatieve mogelijkheden.

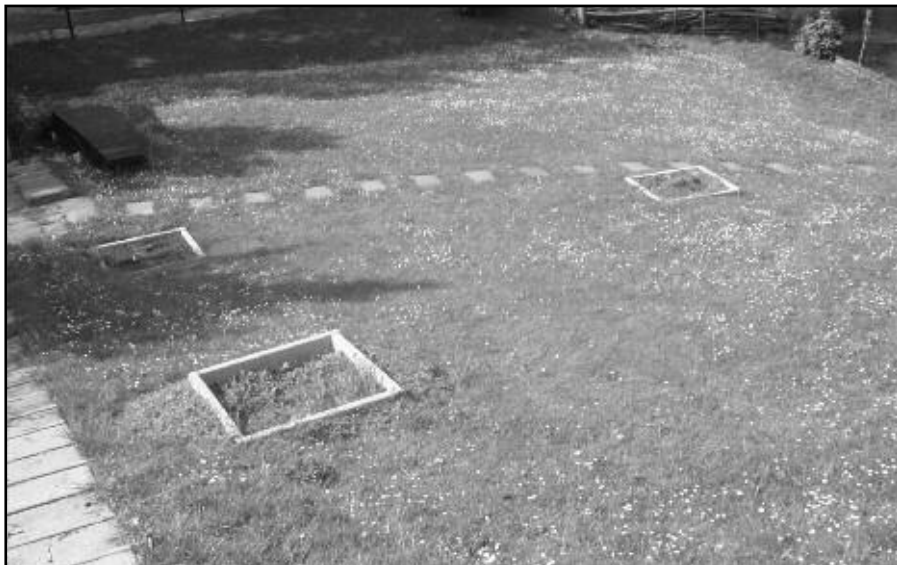
Zo worden struiken en vaste planten geplant die vroeger in dit gebied van nature voorkwamen. Dat geldt ook voor de te zaaien bloemen. Er komt een vijzel waarmee kinderen zelf water kunnen pompen. En er zijn plantenbakken op verschillende hoogten die de diepte van de Prins Alexanderpolder markeren.

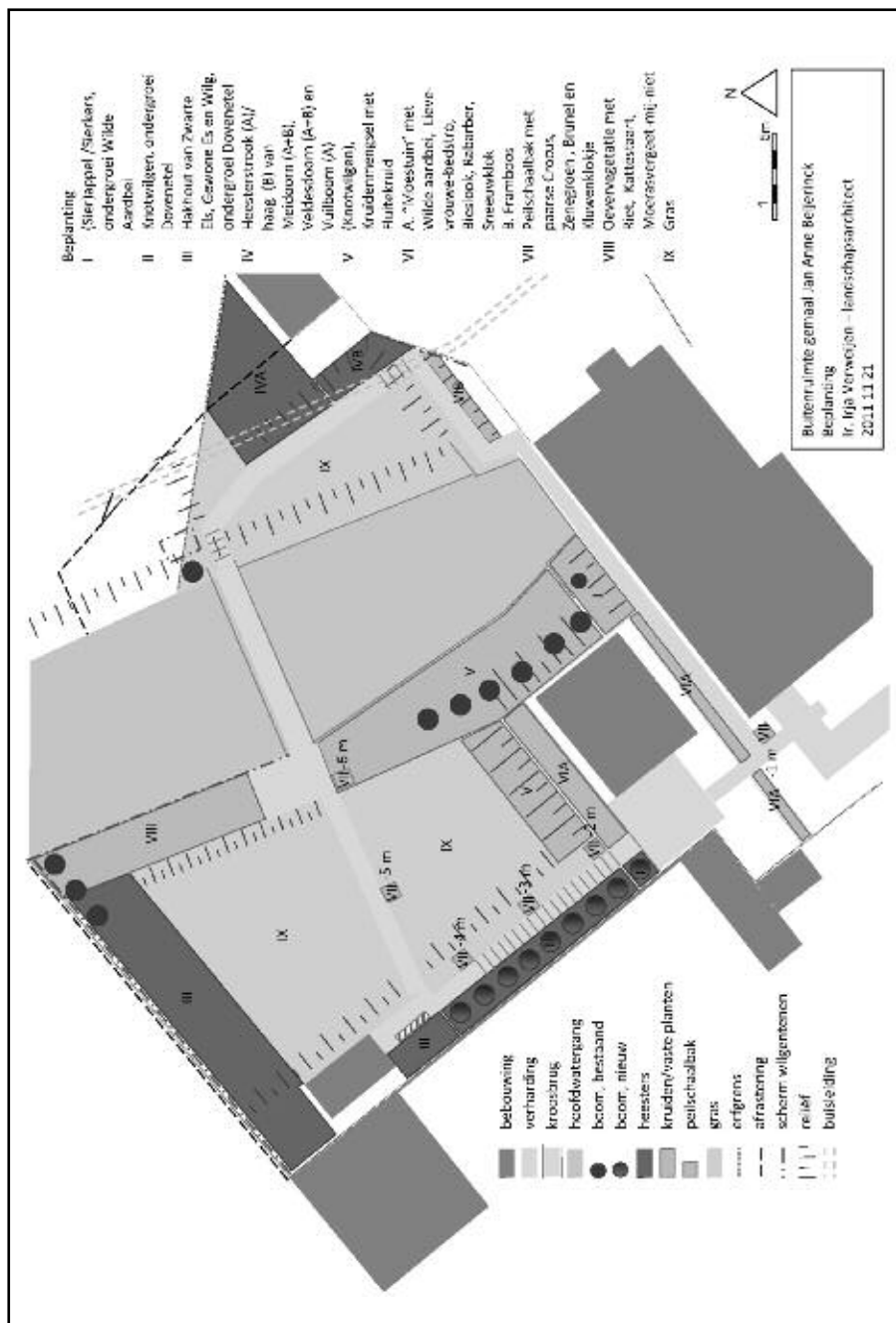
Terwijl het bestuur van het gemaal nog nadenkt over hoe ze dat betaalt, hebben vrijwilligers van de HVC de schop gepakt. Met vereende krachten is beplanting geroid en grond aangevoerd om gaten op te vullen. Verder is een compostbak gemaakt waarin plantaardig materiaal kan, dat uit het krooshek van het gemaal wordt gehaald.

Omdat de ondergrond ruim voorzien is van afval dat in de tijd van het stoomgemaal kwistig in de tuin is gestort, was het niet altijd makkelijk. Maar de voldoening is er daardoor niet minder door.

De Stichting Beijerinckgemaal kan blij zijn met de vrijwilligers van de HVC.

Wim van den Bremen





COLOFON



Lijst van bestuursleden

Voorzitter	Dhr. J. Specht	010 284 79 09
Secretaris/PR	Dhr. J.M. van Leest	010 458 65 05
Penningmeester	Mevr. A. Swets	010 450 68 83
Lid	Mevr. A. van den Bremen	010 284 95 48
Lid	Mevr. A. Scheffer	010 421 64 18

Ledenadministratie: Mevr. A. Swets

PR & Publiciteit: Dhr. J.M. van Leest

Eindredactie Nieuwsbrief Dhr. J. Specht

Website www.hvc-capelle.nl

E-mail info@hvc-capelle.nl

Bankrekening ING 43 95 118

Historisch Museum

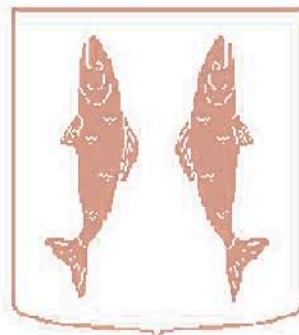
Bermweg 13, gevestigd in het Jan Anne Beijerinckgemaal, is iedere zaterdag geopend voor het publiek van 13.00 - 16.00 uur. Toegang gratis.
Telefonisch bereikbaar onder nummer 010 450 00 80

Dief- en Duifhuisje

Nieuwe Laan 11. Het kleinste museum van Nederland vertelt de historie van het voormalige Slot van Capelle. Iedere 2e zaterdag van de maand geopend van 13.00 - 16.00 uur in de periode april tot en met oktober. Toegang gratis.

Regentenkamer Van Cappellenhuis

Het pand aan de Dorpsstraat 164, herbergt één van de mooiste Regentenkamers van Nederland. HVC medewerkers kunnen er op aanvraag een rondleiding verzorgen. Ook groepen zijn van harte welkom. De toegang is gratis.
Contact: info@hvc-capelle.nl



HISTORISCHE VERENIGING CAPELLE AAN DEN IJSSEL

Secretariaat: Postbus 136, 2900 AC Capelle aan den IJssel
Redactieadres: Rogaland 27, 2905 AP Capelle aan den IJssel
Telefoon: 010 - 284 79 09
Email: j.specht@ziggo.nl